

«6 στιγμές μέσα στο χρόνο»

Ε΄ τάξη
2^ο Δημ. Σχολ. Υμηττού
2015-16

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Περιεχόμενα
2. Τα παιδιά της Ε΄ τάξης
3. Πρόλογος
4. Τα ποιήματα:
  1. Απουσία
  2. Σήμερα
  3. Τι είναι αγάπη
  4. Ελευθερία
  5. «Μισό πιθάρι»
  6. Προσφυγιά

ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ

1. Γκινάι Έρβιν
2. Γκρέκα Φωτεινή
3. Ζάχου Ευαγγελία
4. Κακατσιδά Ιωάννα
5. Καρακούσης Νικόλαος
6. Καραμπέτσιος Άγγελος
7. Καραούλη Ελένη
8. Κετσετσόγλου Παντελεήμων
9. Κοπτερού Αγγελική
10. Κούης Χαράλαμπος
11. Κουκουράβα Μαρία
12. Κυριακοπούλου Σοφία
13. Κωνσταντόπουλος Ιωάννης
14. Κωνσταντόπουλος Παπαγεωργόπουλος Παναγιώτης
15. Κώστα Ελεάνα
16. Μαστροβασίλη Καλλιόπη
17. Μπανίλα Λυδία
18. Μπεκιάρης Γεώργιος
19. Ντρούβα Στυλιανή – Μαρία
20. Πηγιάκης Ωρίων – Γεώργιος
21. Πλακούτσης Χρήστος
22. Σαχίνης Κων/νος
23. Τζώρτζης Νικόλαος
24. Φραγκιουδάκης Θεμιστοκλής

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Αισθανόμενοι σήμερα την ανάγκη και την υποχρέωση της κοινοποίησης, ενός δείγματος της εργασίας μας μέσα στην τάξη, συγκεντρώσαμε σε τούτη την έκδοση, έξι ποιήματα που γεννήθηκαν στη διάρκεια της σχολικής χρονιάς.

Έξι στιγμές μέσα στο χρόνο. Έξι στιγμές που λίγες δεν είναι, για να ζήσεις τη δημιουργία, μετέχοντας σ' αυτή. Χρησιμοποιώντας, λέξεις που νοηματοδοτούν κραυγές, αγωνίες, πεθυμίες, απορίες, όνειρα, εικόνες, συναισθήματα, γεγονότα, ιδέες, ήχους, σιωπές. Μέσα σ' ένα κόσμο που μας περιβάλλει και που μας σημαδεύει ανεξίτηλα. Έξι στιγμές παιδεμού στην έκφραση του ποιητικού λόγου. Έξι στιγμές, «κοινωνίας» του ανείπωτου. Έξι στιγμές, από τις πολλές άλλες, που η εργασία στο σχολείο μετατράπηκε, από πεζή καθημερινότητα, σε δημιουργική αγωνία αναζήτησης της ομορφιάς. Της ομορφιάς, που φωτίζει το σκοτάδι και αποκαλύπτει την αλήθεια της παιδικής ψυχής. Της ομορφιάς, που γεννούσε πρωτογενή συναισθήματα, κάθε φορά που η λέξη ή στίχος έβρισκαν τη θέση τους στο ποίημα. Στο ποίημα της συλλογικότητας των παιδιών.

Τα πρωτόγνωρα συναισθήματα της αίσθησης ό,τι: «κι εγώ μπορώ να ποιήσω», ανοίγει φτερά και δίνει τη δυνατότητα να ειπωθεί το σχολείο, ο κόσμος και η ζωή μέσα από ένα άλλο πρίσμα. Το πρίσμα της αναζήτησης, της δημιουργίας, της τέχνης, της αξιοσύνης, της χαράς.

Ανείπωτη η αίσθηση, κάθε φορά που διαβάζοντας στα παιδιά το ποίημα τους, ακολουθούσε μια απερίγραπτη σιωπή και ματιές γεμάτα χαρά και γαλήνη, να διερευνούν στα μάτια των συμμαθητών και του δασκάλου τους, το πρωτόγνωρο συναίσθημα της επιβεβαίωσης πως εδώ κάτι άλλο συνέβη.

Διαστέλλοντας, από τη μια, τα όρια και το περιεχόμενο του μαθήματος της γλώσσας, κι από την άλλη, αναδεικνύοντας την ενότητα

που περιβάλλει όλα τα μαθήματα αλλά και το ίδιο το σχολείο και τη ζωή.

Θα αποτελέσει χαρά για μας, το γεγονός να αφουγκραστείτε τις αγωνίες των παιδιών και να ακουμπήσετε τις ευαισθησίες τους όπως αναδύθηκαν από το μέσα τους κόσμο. Να συνειδητοποιήσετε αυτόν τον αθέατο μα αληθινό κόσμο τους, και να τους αποδώσετε το χάδι της τρυφερότητας με τα μάτια, το πρόσωπο, τα λόγια και τις σιωπές σας. Τους αξίζει.

Ο δάσκαλος

Γιώργης Φραγκάκης

1. Απουσία

Λείπεις
και τα πουλιά έχουν σωπάσει
έχει αδειάσει η θάλασσα
τα φύλλα πέφτουν
ένα μαχαίρι στην πληγή μου
σιωπή .
στην έρημο υπάρχει ξηρασία
η απουσία σου,
θλίψη μου φέρνει στη ζωή
κάστρα γκρεμίζει
σκοτάδι
φοβάμαι
δεν μπορώ, δεν σε βρίσκω
θα 'ρθώ
πριν τελειώσει το σήμερα,
σε πήρε η αρρώστια
στον τάφο σου πεθαίνω κι εγώ
αλλεργία, τι να μου κάνουν τα ντεπόν
δεν θέλω
όχι, δεν μπορώ,
μόνο η αγάπη σου με φτιάχνει
σε περιμένω
αύριο να 'σαι εδώ
πιστεύω πως θα ξανάρθεις αύριο
κι ο ουρανός θα γίνει μπλε.

Ε' Τάξη
2^{ου} Δ.Σ. Υμηττού
12-1-2016

2. Σήμερα

Σκοτείνιασε ο ουρανός
τώρα τον χάνω
αύριο θα είναι γκρι
ήταν ψηλά ο ήλιος
σήμερα θα πέσει χιονιάς
τα πουλιά θα κρύνουν
έσβησα τους στίχους
δεν ανησυχώ, σκέφτομαι το τώρα.

Αυτό το σήμερα θα 'ναι διαφορετικό
Μια ζωή γεννιέται στην μέση του χειμώνα
μια φευγάτη ακτίδα μου δίνει φτερά
όμορφη μέρα
ο ουρανός είναι γαλάζιος
σαν έρθεις, λιακάδα
ο ήλιος λάμπει, πουλιά στον ουρανό
τα λουλούδια ανθίζουν
λαλούνε τα πουλιά
τα παιδιά στα πάρκα παίζουν
ελεύθεροι οι άνθρωποι
τ' αστέρια πέφτουνε βροχή
ελπίζω να γυρίσεις
νιώθω χαρά.

Ε' Τάξη
2^{ου} Δ.Σ. Υμηττού
14-1-2016

3. Τι είναι η αγάπη

Δεν βρίσκω να το πω
λάμψη μέσα στο σκοτάδι
με φέρνει κοντά σου
γενναίος άνθρωπος
όποιος αγαπά
πάνω απ' τον πόνο στέκει
του φίλου
αστείρευτο ποτάμι
φλόγα που καίει
ζεσταίνει καρδιές
δάσος
που δεν μαραίνεται ποτέ
της φύσης η ζωή
δεν σ' αφήνει
πόνος δεν υπάρχει
να με προσέχεις
όλα σου πάνε μια χαρά
όταν λείπεις
δεν έχω φίλους
δεν την βρίσκω
σε χρειάζομαι
όσο ζω να σ' έχω
τις ώρες του πόνου
να 'σαι κοντά μου
καλύτερα όλα καλά
αρχοντιά στον κόσμο
ψάχνω την αγάπη κι ονειρεύομαι.

4. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ελευθερία
είναι το νερό που τρέχει,
η πνοή του ανέμου
δεν τη θέλω τη φυλακή
η ζωή μου όλη
υποχρέωση και δικαίωμα
διάλεξε
στον λευκό, στον μαύρο την όψη
αγάπη αληθινή
για όλους
πάντα να υπάρχει
έχω δικαίωμα
να βγω στο δρόμο
να φωνάξω
τρέχω στην παραλία
πάω να πάρω παγωτό
περίεργο,
δεν μπορώ να πω
η δική σου
με ελευθερώνει
γλυκιά σαν σοκολάτα
ταξίδι
παράξενο
το αγαθό του κόσμου
εισιτήριο στον παράδεισο
το πουλί που πετάει στον άνεμο
τρελαίνομαι και χαμογελώ.

Ε' Τάξη
2^{ου} Δ.Σ. Υμηττού
11-2-2016

5. ΜΙΣΟ ΠΙΘΑΡΙ

Τα βιβλία
ανοίγουν φτερά,
η αγάπη
ομορφαίνει τον κόσμο,
θέλω να μεγαλώσω.
Μνήμες που έρχονται
μνήμες που φεύγουν,
ονειρέψου.
Νοσταλγώ
τα χρόνια που έφυγαν
στα καφενεία,
λουκούμια
γλυκά,
μισή ζωή,
νοσταλγία
λέξεις
που ταξιδεύουν στο χρόνο.
Βρήκα ένα στίχο
τις μαγικές λέξεις πες,
μες στ' όνειρο μπες
της ζωής το πιθάρι
κάπου περιμένει,
σκέψου.
Η θάλασσα
ντύνει τα όνειρα μου,
βοτσαλάκια,
στο δρόμο του ονείρου
ταξίδι,
στη χώρα των χρωμάτων.
Θυμάμαι τον παππού μου
δεν έχω λόγια να σου πω
στα σύννεφα πετάω
κι ονειρεύομαι
ταξίδι στη μνήμη,
το άλλο μισό γυρεύω,
ο πόθος μου,
θέλω να μ' αγαπάς.

Ε' Τάξη

2^{ου} Δ.Σ. Υμηττού

15-3-2016

Αφιερωμένο στην κ^α Φωτεινή Φραγκούλη

6. Προσφυγιά

Το караβάνι
έρχεται από μακριά
ένας πρόσφυγας σφυρίζει μες στο κρύο
φτώχεια, προσφυγιά,
καίει σαν φωτιά,
μακρύς εφιάλτης
ο πόνος τρυπά την καρδιά μου
βουβό παράπονο
ερείπια η ζωή μου
σκοτάδι, θύελλα
με πλησιάζουν
κραυγή,
σκότωσαν τα παιδιά
βία,
του πρόσφυγα ο φόβος
μοναξιά
όχι στον πόλεμο
άνθρωποι πολλοί πεθαίνουν κάθε μέρα
θλίψη,
κοιτάζω το πέλαγος
φαντάσματα,
θέλω να ζήσω
σωσίβιο στα κύματα
η ζωή μου
θέλω ειρήνη
ελπίδα
δρόμο ανοίγω
ψάχνω το φως
όνειρο στο πέλαγος
δικαίωμα στην ευτυχία
αγώνας,
ταξίδι στην ελευθερία
η αγάπη
μια αυγή,
θα νικήσει.

